

Председник Томас С. Монсон

Љубав — суштина Јеванђеља

Не можемо истински волети Бога ако не волимо своје сајушнике на овом смртничком путовању.

М оја вољена браћо и сестре, када је наш Спаситељ послуживао међу људима, испитујући га, један законик га је упитао: „Учитељу, која је највећа заповест у закону?“

У Матеју је забележено да је Исус одговорио:

„Љуби Господа Бога свога свим срцем својим, и свом душом својом, и свом мисли својом.

Ово је прва и највећа заповест.

А друга је као и ова: љуби ближњег свога као самога себе.”¹

Марко завршава извештај Спаситељевим речима: „Нема веће заповести од ове.”²

Не можемо истински волети Бога ако не волимо своје сапутнике на овом смртничком путовању. Исто тако, не можемо у потпуности волети своје ближње ако не волимо Бога, Оца свих нас. Апостол Јован нам каже: „И ову заповест имамо од њега: онај ко воли Бога, треба да воли и свог брата.”³ Сви смо ми духовна деца нашег Небеског Оца, и стога, браћа и сестре. Са том

истином на уму, биће нам лакше да волимо сву Божју децу.

У ствари, љубав је сама суштина Јеванђеља, а Исус Христ је наш Пример. Његов живот је био заоставштина љубави. Исцељивао је болесне, подизао угњетене, спасавао грешнике. На крају, гневна руља Му је одузела живот. А ипак, још одзвањају Његове речи изговорене на Голготи: „Оче, опрости им, јер не знају шта чине”⁴ - узвишени израз самилости и љубави у смртности.

Постоје многе особине којима се изражава љубав, као што су љубазност, стрпљење, несебичност, разумевање и праштање. У свим нашим односима, те и друге сличне особине помоћи ће да љубав, која је у нашим срцима, буде видљива.

Наша љубав обично се види у нашим свакодневним међусобним контактима. Најважнија ће бити наша способност да препознамо нечију потребу, а затим се одазовемо. Увек сам ценио осећања изражена у овој краткој песми:

*Плакао сам у ноћи,
због крајковидосици
што сам за нечију потребу
био слей;
Али још никада
нисам осећивао жаљење
Што сам био сувише љубазан.⁵*

Недавно сам сазнао за дирљив пример брижне добротe - оне која је имала невиђене резултате. Била је то година 1933, када је, због Велике депресије, прилика за запошљавање биле мало. Место догађаја је источни део Сједињених Америчких Држава. Арлин Бајсекер тек је завршила средњу школу. После дугог трагања за послом, коначно је успела да добије посао у фабрици одеће као кројачица. Радници фабрике били су плаћени само за потпуно исправно сашивене комаде које су свакодневно заједно шили. Што су више комада сашили, више су били плаћени.

Једног дана, убрзо пошто је почела да ради у фабрици, Арлин се суочила са поступком који ју је збунио и узрујао. Седела је за својом шиваћом машином безуспешно покушавајући да заврши комад на коме је радила извлачећи конач из њега. Чинило се да нема никога ко би јој помогао, јер су све остале кројачице журиле да заврше што више комада одеће. Арлин се осећала беспомоћно и безнадежно. Почела је тихо да плаче.

Прекопута Арлин седела је Бернис Рок. Она је била старија и искуснија као кројачица. Приметивши Арлинину узнемиреност, Бернис је оставила сопствени рад

и отишла до Арлин, љубазно јој дајући упутства и помоћ. Остала је поред Арлин све док није стекла самопоуздање и била у стању да успешно заврши комад. Бернис се онда вратила својој машини, пропутивши прилику да заврши онолико комада колико је могла да није помагала.

Захваљујући овом чину љубави и доброте, Бернис и Арлин постале су доживотне пријатељице. Обе су се на крају удале и добиле децу. Негде 1950-тих година, Бернис, која је била члан Цркве, дала је Арлин и њеној породици примерак Мормонове књиге. Године 1960. Арлин, њен муж и деца постали су чланови Цркве. Касније су се запечатали у светом храму Божјем.

Као резултат саосећања које је Бернис показала када је изашла да помогне некоме кога није познавала али ко је био у невољи и била му је потребна помоћ, безброј појединаца, живих и мртвих, сада уживају у спасоносним обредима Јеванђеља.

У животу нам се свакодневно пружају прилике за показивање љубави и доброте онима око нас. Председник Спенсер В. Кимбал је рекао: „Морамо упамтити да су смртници које срећемо на паркингу, у канцеларијама, лифтовима и на другим местима, део људског рода који нам је Бог дао да га волимо и служимо му. Узалудно је говорити о општем братству људског рода ако не можемо да се према онима који су око нас односимо као према нашој браћи и сестрама.”⁶

Често прилике за показивање наше љубави долазе неочекивано. Један пример такве прилике појавио се у једном новинском чланку у октобру 1981. Био сам толико импресиониран љубављу и саосећањем испричаним у њему да сам исечак чувао у својој архиви преко 30 година.

Чланак говори о томе како је стални лет Alaska Airlines-а из

Анкорица, на Аљасци, до Сијетла, у Вашингтону - лет са 150 путника - преусмерен до удаљеног града на Аљасци, како би се превезло тешко повређено дете. Двогодишњи дечак је повредио артерију на руци приликом пада на комад стакла док се играо у близини своје куће. Градић је био 725 км јужно од Анкорица и свакако није био на путу лета. Међутим, лекари који су се трудили да помогну дечаку послали су захтев за помоћ, и тако је лет преусмерен како би дете било укрцано и одведено у Сиетл ради збрињавања у болници.

Када се авион спустио близу тог удаљеног града, лекари су обавестили пилота да дечак толико крвари да неће моћи да преживи лет до Сиетла. Донета је одлука да лети још 320 км до Џуна, на Аљасци, најближег града са болницом.

Након транспортовања дечака до Џуноа, лет је усмерен према Сиетлу, сатима касније од реда вожње. Нико од путника се није жалио, иако је већина њих пропустила састанке и повезане летове. У ствари, док су минути и сати пролазили, скупљали су новац и сакупили су знатну суму за дечака и његову породицу.

Непосредно пред слетање у Сиетлу, путници су клицали од радости када је пилот саопштио да је преко радија примио вест да ће дечак бити добро.⁷

На памет ми падају речи стиха: „Али милосрђе је чиста љубав Христова, и траје заувек. И ко год се нађе да га има у последњи дан, биће му добро.”⁸

Браћо и сестре, неке од наших најважнијих прилика за показивање љубави, налазе се међу зидовима сопственог дома. Љубав треба да буде сама окосница породичног живота, а ипак понекад није. У њему може бити превише нестрпљења, превише расправа, превише свађа, превише суза. Председник Гордон Б. Хинкли тужно је запитало: „Зашто [они] које

волимо [највише] тако често постају мета наших оштрих речи? Зашто понекад говоримо попут бодеза који тешко повређује?”⁹ Одговори на ова питања могу бити различити за сваког од нас, а ипак истина је да разлози уопште нису важни. Да бисмо држали заповест да волимо једни друге, морамо се опходити једни према другима са љубазношћу и поштовањем.

Наравно, биће тренутака када ће дисциплиновање бити потребно. Сетимо се, међутим, савета који се налази у Учењу и заветима - наиме, да када је то неопходно укоримо, а после тога покажемо више љубави.¹⁰

Надам се да ћемо се увек трудити да будемо обзирни и осетљиви на размишљања, осећања и околности оних око нас. Немојмо вређати нити омаловажавати. Уместо тога, будимо милостиви и пуни охрабрења. Морамо бити опрезни у ономе што чинимо како неопрезним речима или делима не бисмо нарушили поверење других.

Праштање треба да иде руку под руку са љубављу. У нашим породицама, као и са нашим пријатељима, може бити повређених осећања и несугласица. Понављам, заиста није важно колики је проблем. Не сме се и не треба допустити да он нагриза, расте и на крају уништи. Оптуживање држи ране отвореним. Само праштање исцељује.

Једна дивна дама која је у међувремену преминула, посетила ме је једног дана и неочекивано ми испричала нешто због чега се кајала. Испричала је догађај који се десио много година раније и у који је био укључен суседни фармер, некада добар пријатељ, али са којим се она и њен супруг нису сложили у више наврата. Једног дана фармер је питао да ли може ићи пречицом преко њиховог имања да би стигао до своје њиве. У том тренутку је застала и дрхтавим гласом рекла: „Брате Монсон, нисам му дозволила да пређе преко нашег имања, ни

тада ни касније, него сам му рекла да до свог имања иде околу, дужим путем пешице. Њега више нема, али ах, желела бих да могу да му кажем: Жао ми је. Како бих желела да имам другу шансу да будем љубазна.“

Док сам је слушао, на ум си ми дошле сетне речи Џона Гринлифа: „Од свих тужних речи језика или пера, најтужније су ове: *‘Моћло је биши!’*”¹¹ Браћо и сестре, ако се будемо опходили према другима са љубављу и љубазним уважавањем, избећи ћемо таква жаљења.

Љубав се изражава на много препознатљивих начина: осмехом, махањем руке, љубазним речима, комплиментом. Остали изрази могу бити суптилнији, као што је показивање интересовања за туђе активности, поучавање неком начелу љубазно и стрпљиво, посета некоме ко је болестан или везан за кућу. Овим речима и поступцима

као и многим другим може се показати љубав.

Дејл Карнеги, познати амерички писац и предавач, веровао да свака особа има у себи моћ да увећа срећу у свету . . . упућивањем речи искрене захвалности некоме ко је усамљен или обесхрабрен.“ Он је рекао: „Вероватно ћете до сутра заборавити љубазне речи које сте рекли данас, али прималац их може ценити читавог живота.”¹²

Можемо почети сада, већ данас, да показујемо љубав према свој Божјој деци, било да су чланови наше породице, или наши пријатељи, само познаници, или потпуни странци. Сваког јутра кад устанемо, одлучимо да одговоримо са љубављу и љубазношћу шта год да нам се деси.

Моја браћо и сестре, несхватљива је Божја љубав према нама. Због те љубави Он је послао свога Сина који нас је довољно волео да

би свој живот дао за нас, да ми можемо имати вечни живот. Када разумемо тај неупоредиви дар, срца су нам испуњена љубављу према нашем Вечном Оцу, према нашем Спаситељу, и целом човечанству. Да тако буде, моја је усрдна молитва, у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Матеј 22:36–39.
2. Марко 12:31.
3. 1. Јованова 4:21.
4. Лука 23:34.
5. Непознат аутор, у Richard L. Evans, “The Quality of Kindness,” *Improvement Era*, мај 1960, стр. 340.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, изд. Edward L. Kimball (1982), стр. 483.
7. Видети “Injured Boy Flown to Safety,” *Daily Sitka Sentinel* (Alaska), окт. 22, 1981.
8. Морони 7:47.
9. Gordon B. Hinckley, “Let Love Be the Lodestar of Your Life,” *Ensign*, мај 1989, стр. 67.
10. Видети УИЗ 121:43.
11. “Maud Muller,” у *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1878), стр. 206; курзив додат.
12. Dale Carnegie, у, на пример, Larry Chang, *Wisdom for the Soul* (2006), 54.

Учења нашег времена

Од маја до октобра 2014. лекције Мелхиседековог свештенства и Потпорног друштва четврте недеље треба припремати из једног или више говора датих на генералној конференцији у априлу 2014. У октобру 2014, говори могу бити изабрани било са априлске или октобарске генералне конференције 2014. Председници кочића и подручја могу одлучити који говори ће се користити у њиховим областима, или за то задужити бискупе и председнике огранака.

Говори су доступни на многим језицима на conference.lds.org.

Председник Хенри Б. Ајринг,
први саветник у Првом председништву

Непроцењиво наслеђе наде

М оја драга браћо и сестре, неке од вас су на овај састанак позвали мисионари Цркве Исуса Христа светаца последњих дана. Ти мисионари су вас можда већ позвали да се заветујете са Богом тако што ћете се крстити.

Други међу вама слушају зато што су прихватили позив родитеља, супруге, или можда детета, упућен у нади да ћете изабрати да завете које сте већ склопили са Богом вратите у средиште својих живота. Неки од вас који слушају већ су одлучили да се врате да следе Спаситеља и данас осећају радост због Његове добродошлице.

Ко год да сте и где год да се налазите, држите у својим рукама срећу више људи него што сада можете замислити. Свакога дана и свакога сата можете одабрати да држите или склопите завет са Богом.

Где год да се налазите на путу наслеђивања дара вечног живота, имате прилику да покажете многим људима пут ка већој срећи. Када одлучите да склопите или да држите завет са Богом, одлучујете да ли ћете оставити наслеђе наде онима који ће можда следити ваш пример.

Ви и ја смо благословени обећањем таквог наслеђа. Великим делом своју срећу дугујем човеку кога никада нисам упознао у смртничком животу. Био је сироче, које је постало један од мојих прадедова. Оставио ми је непроцењиво наслеђе наде. Испричаћу вам нешто о улози коју је одиграо у стварању тог наслеђа за мене.

Име му је било Хајнрих Ајринг. Рођен је у великом богатству. Његов отац, Едвард, имао је велико имање у Кобургу, у данашњој Немачкој. Мајка му је била грофица Шарлот Фон Бломберг. Њен отац је био чувар поседа пруског краља.

Хајнрих је био Шарлотин и Едвардов први син. Шарлот је умрла у 31. години, након рођења свог трећег детета. Едвард је умро убрзо после тога, пошто је сву своју имовину и богатство изгубио због пропале инвестиције. Имао је само 40 година. Иза себе је оставио троје сирочади.

Хајнрих, мој прадеда, изгубио је оба родитеља и велико материјално наслеђе. Био је без новца. У својој историји забележио је да је сматрао да би му најбоље било да оде

у Америку. Иако тамо није имао ни пријатеље ни породицу, имао је осећај наде у вези са одласком у Америку. Прво је отишао у Њујорк. Касније се преселио у Сент Луис, у Мизури.

Један од његових сарадника у Сент Луису био је светац последњих дана. Од њега је добио памфлет кога је написао старешина Парли П. Прат. Прочитао га је, а онда проучио све што је могао да набави о свецима последњих дана. Молио се да сазна да ли је заиста било анђела који су се указивали људима, да ли постоји живи пророк и да ли је пронашао истиниту и објављену религију.

После два месеца пажљивог проучавања и молитве, Хајнрих је имао сан у којем му је речено да треба да се крсти. Обред је извршио старешина Вилијам Браун, човек чије име и свештенство чувам као свету успомену. Хајнрих је крштен у базену за кишницу 11. марта 1855, у 7:30 ујутру.

Верујем да је Хајнрих Ајринг тада знао да је оно чему вас данас поучавам истинито. Знао је да срећа вечног живота долази кроз породичне везе које трају заувек. Чак и онда кад је тек открио Господњи план среће, знао је да његова нада у вечну радост зависи од слободног избора других који следе његов пример. Његова нада у вечну срећу зависила је од људи који још нису били рођени.

Као део нашег породичног наслеђа наде, оставио је историју својим потомцима.

У тој историји могу да осетим Његову љубав према онима међу

нама који ће га следити. У његовим речима осећам наду да ће његови потомци изабрати да га следе на путу повратка у наш небески дом. Знао је да то неће бити једна велика одлука него много малих избора. Цитирам из његове историје:

„Од тренутка када сам први пут чуо старешину Ендрјуса . . . увек сам присуствовао састанку светаца последњих дана, и заиста су биле ретке прилике када сам пропустио да одем на састанак, што је у исто време била моја дужност.

Пишем ово у својој историји како би моја деца могла да следе мој пример и никада не занемаре ову важну дужност да се окупљају са свецима.”¹

Хајнрих је знао да на састанцима причешћа можемо обновити наше обећање да ћемо се увек сећати Спаситеља и имати Његовог Духа са собом.

Био је то Дух који га је подржавао на мисији на коју је позван само неколико месеци након прихватања завета крштења. Као своје наслеђе оставио је пример верности на својој шестогодишњој мисији на подручју које се тада звало Индијанска територија. Да би примио разрешење са своје мисије, пешке је прешао раздаљину од око 1700 км, од Оклахоме до Солт Лејк Ситија.

Убрзо након тога Божји пророк га је позвао да се пресели у јужну Јуту. Одатле је одговорио на још један позив да служи мисију у својој родној Немачкој. Потом је прихватио позив апостола Господа Исуса Христа да помогне у изградњи колоније светаца последњих дана у северном Мексику. Одатле је позван у Мексико Сити, поново као пуновремени мисионар. Поштовао је те позиве. Сахрањен је на малом гробљу у Колонији Хуарес, Чивава, у Мексику.

Не износим ове чињенице да бих величао њега или оно што је урадио или његове потомке. Износим ове чињенице у част његовог примера вере и наде која је била у његовом срцу.

Прихватио је те позиве због своје вере да су се васкрсли Христ и наш Небески Отац појавили пред Џозефом Смитом у шумарку у држави Њујорк. Прихватио их јер је имао веру да су кључеви свештенства у Господњој Цркви обновљени са моћу да печате породице заувек, само ако имају довољно вере да држе своје завете.

Попут Хајнрих Ајринга, мог претка, и ви можете бити први у својој породици који ће трасирати пут до вечног живота стазом светих завета који се склапају и држе марљиво и са вером. Сваки завет носи са собом дужности и обећања. За све нас, као што су биле и за Хајнриха, те обавезе су понекад једноставне, али су често тешке. Али упамтите, обавезе понекад морају бити тешке, јер је њихова сврха да нас покрећу на путу који води у вечни живот са породицама, са Небеским Оцем и Његовим Љубљеним Сином, Исусом Христом.

Сетите се речи из књиге Аврамове:

„А стаде један између њих што беше попут Бога, и рече онима што беху с њиме: Поћи ћемо доле, јер има онде простора, и узећемо од оне твари и начинити земљу на којој ће боравити.

И тако ћемо их искушати да видимо хоће ли они чинити све што им год Господ Бог њихов заповеди.

А онима који сачувају првобитно стање, надодаће се. А они који не сачувају првобитно стање своје, неће славе имати у истом царству с онима који сачувају своје првобитно стање. А онима који сачувају друго стање своје, слава ће се надодати главама њиховим у веке векова.”²

Задржавање нашег другог стања зависи од склапања наших завета са Богом и верног обављања дужности које они захтевају од нас. За доживотно држање светих завета потребна је вера у Исуса Христа као нашег Спаситеља.

Због пада Адама и Еве, имамо искушења и смрт, као наше

универзално наслеђе. Међутим, наш брижни Небески Отац дао нам је дар свог Љубљеног Сина, Исуса Христа, за нашег Спаситеља. Тај велики дар и благослов помирења Исуса Христа доноси универзално наслеђе: обећање о васкрсењу и могућност вечног живота свима који су рођени.

Највећи од свих благослова Божјих, вечни живот, имаћемо само ако склопимо завете који се нуде једино у истинитој Цркви Исуса Христа од стране Његових овлашћених слугу. Због пада, свима су нам потребни прочишћујући утицаји крштења и полагања руку за примање дара Светог Духа. Те обреде морају извршити они који имају одговарајућу свештеничку власт. Затим, уз помоћ Светла Христовог и Светог Духа, можемо држати све завете које склопимо са Богом, посебно оне који су доступни у Његовим храмовима. Само на тај начин, и уз ту помоћ сви могу имати право на праведно наслеђе као Божје дете уечној породици.

Некима који ме слушају то може изгледати скоро као безнадежан сан.

Видели сте тугу верних родитеља због деце која су одбацила или која су изабрала да прекрше све завете са Богом. Али ти родитељи могу наћи утеху и наду у искуствима других родитеља.

Амин син и синови цара Мосије одвратили су се од жестоке побуне против завета и заповести Божјих. Алма Млађи је видео како се његов син Коријантон после почињеног тешког греха окреће верном служењу. Мормонова књига такође бележи чудо када су Ламанци напустили традицију мржње према праведности заветујући се да ће умрети како би задржали мир.

Анђео је послат младом Алми и синовима Мосијиним. Анђео је дошао због вере и молитви њихових очева и Божјег народа. Из тих примера о моћи Помирења које делује у срцима људи, можете примити храброст и утеху.

Господ нам је свима дао извор наде док се боримо да онима које волимо помогнемо да прихвате своје вечно наслеђе. Дао нам је обећања док настављамо да се трудимо да Му приводимо људе, чак и када се они опиру Његовом позиву да то учине. То опирање Га растужује, али Он не одустаје, а не треба ни ми. Он нам даје савршен пример својом истрајном љубављу: „И опет, колико пута хтедох да вас скупим као што квочка скупља пилиће своје под крила своја, да, о ви народе од дома Израеловог, који падосте, да, о ви народе од дома Израеловог, који у Јерусалиму пребивате, као ви што падосте. Да, колико пута хтедох да вас скупим као што квочка скупља пилиће своје, а ви не хтедосте.”³

Можемо се ослонити на ту неисцрпну Спаситељеву жељу да сву децу Небеског Оца врати у њихов дом са Њим. Сваки веран родитељ, деда или баба, и прадеда и прабаба желе исто то. Отац и Спаситељ су савршени примери онога што можемо и морамо чинити. Никада не инсистирају на праведности јер праведност мора бити избор. Помажу нам да препознамо праведност и да увидимо да су њени плодови изврсни.

Сви рођени на свету примају Светло Христово, које нам помаже да видимо и осетимо шта је исправно а шта погрешно. Бог је послао смртничке слуге које нам могу, преко Светог Духа, помоћи да препознамо шта жели да чинимо, а шта забрањује. Бог чини привлачним бирање исправног тако што нам омогућава да осетимо последице наших избора. Ако бирамо исправно - на крају ћемо пронаћи срећу. Ако бирамо зло - на крају долазе туга и жаљење. Те последице су неизбежне. Ипак често касне, са разлогом. Да су благослови тренутни, бирање исправног не би градило веру. И пошто жалост понекад много закасни, потребна

је вера да би се раније осетила потреба за тражењем опроштаја за грех, уместо касније када осетимо тугу и болне последице.

Отац Лехи је туговао због избора неких од својих синова и њихових породица. Био је велик и добар човек - пророк Божји. Често им је сведочио о Спаситељу, Исусу Христу. Био је пример послушности и служења када га је Господ позвао да напусти сва своја световна добра како би своју породицу поштедео уништења. На самом крају свог живота, још увек је сведочио својој деци. Попут Спаситеља - и упркос својој моћи да разликује њихова срца и види будућност, и лепу и тужну - Лехи је имао испружене руке да привуче своју породицу ка спасењу.

Данас милиони потомака оца Лехија оправдавају његову наду у њих.

Шта можемо ви и ја учинити да бисмо учили из Лехијевог примера? Из његовог примера можемо црпети проучавањем Светих писама уз молитву и размишљање.

Предлажемо да размишљате краткорочно и дугорочно док се будете трудили да својој породици оставите наслеђе наде. Краткорочно, биће невоља и Сотона ће урликати. Постоје ствари на које треба стрпљиво чекати, са вером, знајући да Господ делује у своје време и на свој начин.

Постоје ствари које можете урадити раније, када су они које волите млади. Упамтите да су породична молитва, породично проучавање Писама и сведочење на састанку причешћа лакши и делотворнији када су деца мала. Мала деца су често осетљивија на Духа него што мислимо.

Када буду старија, сетиће се химни које су певала са вама. Чак више од музике, памтиће стихове из Писама и сведочанства. Свети Дух их може подсетити на све то, али стихови из Писама и химне

најдуже ће трајати. Те успомене утицаће на њих да се врате када одлутају на неко време, или чак на више година, са пута према дому у вечни живот.

Биће потребно да размишљамо дугорочно када они које волимо буду привучени светом и када се учини да се облак сумње надвија над њиховом вером. Имамо веру, наду и милосрђе да воде нас, а њих да ојачају.

Као саветник два жива Божја пророка, видео сам то. Они су особе јединствених карактера. Ипак чини се да су доследни у оптимизму. Када неко диже прашину око нечега у Цркви, њихов најчешћи одговор је: „Ах, све ће бити добро.” Обично знају више о проблему него људи који око њега дижу прашину.

Увек знају пут Господњи и због тога увек имају наду у вези са Његовим царством. Они знају да је Он на челу Цркве. Он је свемоћан и брижан. Ако Му допустите да буде вођа ваше породице, све ће бити добро.

Неки потомци Хајнриха Ајринга су изгледа одлутали. Али многи од његових чукунунучади иду у храмове у 6 ујутро да врше обреде за претке које никада нису упознали. Иду због наслеђа наде које је оставио. Оставио је наслеђе на које имају право многи његови потомци.

После свега што можемо учинити у вери, Господ ће оправдати наше наде за наше породице благословима већим него што можемо замислити. Он жели најбоље за њих и за нас, као своју децу.

Сви смо ми деца живог Бога. Исус из Назарета је Његов Љубљени Син и наш васкрсли Спаситељ. Ово је Његова Црква. У њој су кључеви свештенства, и захваљујући њима породице могу бити заувек заједно. То је наше непроцењиво наслеђе наде. Сведочим да је то истина, у име Господа Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Видети Henry Eyring reminiscences, 1896, typescript, Church History Library, стр. 16–21.
2. Аврам 3:24–26.
3. 3. Нефи 10:5.

© 2014 by Intellectual Reserve, Inc. Сва права су задржана. Printed in Germany. Одобрење за енглески језик: 6/13. Превод одобрен: 6/13. Превод *Visiting Teaching Message, May 2014*. Serbian. 10865 202